

MURAT GÜLSOY

Kıyamet Sonrası Olağan Bir Gün

ROMAN

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY
KIYAMET SONRASI
OLAĞAN BİR GÜN

Can aędaş

Kıyamet Sonrası Olağan Bir Gün, Murat Gülsoy

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıőında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıőtır.

Editör: Abdullah Ezik

Düzelti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Berke Koç / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapakta kullanılan görseller, Ayőenur Köksal, Iőıl Güleçyüz ve Joel Menemőe'nin bu kitap için yapmış olduğu triptik tablodan alınmıőtır.

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dıő Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaőa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6449-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY
KIYAMET SONRASI
OLAĞAN BİR GÜN

ROMAN

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul*, 1999
Bu Kitabı Çalın, 2000
Âlemlerin Sürekliliği, 2002
Binbir Gece Mektupları, 2003
Büyübozumu, 2004
Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004
Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005
İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007
602. Gece, 2009
Karanlığın Aynasında, 2010
Tanrı Beni Görüyor mu? 2010
Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012
Nisyan, 2013
Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014
Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016
Öyle Güzel Bir Yer ki, 2017
Ve Ateş Bizi Tüketiyor, 2019
Belirsiz Bir Ânın Kıyısında, 2021
Diyaloglar (Ayfer Tunç'la birlikte), 2022
Ressam Vasıf'ın Gizli Aşklar Tarihi, 2023

MURAT GÜLSOY, mühendislik ve psikoloji eğitimi gördü. 1993-2023 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştı. 2004-2021 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi'nin yayın kurulu başkanlığını ve 2015-2023 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Araştırma Merkezi'nin müdürlüğünü yaptı. 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardığı günlerden bu yana akademisyenliğin yanı sıra edebiyatla ve sanatla ilişkisini profesyonel düzeyde sürdürdü. Çeşitli dillere çevrilen öykü ve romanları birçok ulusal ödüle layık görüldü. 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabına, 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü *Bu Filmin Kötü Adamı Benim*, 2013 Notre Dame de Sion Ödülü *Baba Oğul ve Kutsal Roman*, 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanlarına verildi. 2003'ten beri yaratıcı yazarlık eğitimi vermekte; yaratıcı yazarlık üzerine kaleme aldığı *Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık* bu alanda önde gelen kitap olma özelliğini taşımaktadır.

www.muratgulsoyatolye.com / muratgulsoy.wordpress.com

“Cevap nedir?”

[sessizlik]

“O halde, soru nedir?”

Gertrude Stein’in ölümünden önceki son sözleri.

Artık Özgürüm

Bir zeytin ağacının dibinde buldum onu. Yanına gittim. Şaşırdı:

“Beni nasıl tanıdın?”

“Bana bir sır ver.”

“Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum.”

“Melek değil misin, bilmelisin.”

Büyümeden yaşlanmış bir çocuk yüzüne sahipti.

“Öyle miyim? Emin değilim. Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece burada bekliyorum.”

“O’nun öldüğünü duymadın o halde?”

Korkuyla baktı.

“Nasıl olur? O... öldüyse biz nasıl var olmaya devam edebiliriz?”

“Evlatların kaderidir bu.”

“İnanmıyorum sana.”

“Bana yalancı mı diyorsun?”

“Bazen insanlar doğru olmayan şeyler söyler.”

“İşte bazı şeyleri hatırlıyorsun.”

Umutsuzca yere çevirdi bakışlarını, konuşmak istemiyor gibiydi yaşlı melek. Üsteledim.

“O’nu biliyorsun. İnsanları biliyorsun. Kim bilir daha neler biliyorsun da saklıyorsun.”

“Hayır. Sadece bekliyorum.”

“Bekleyişinin bittiğini söylesem?”

“Öyle mi?”

Umutla doldu. Yaşlanmak saflığını hiç bozmamış.

“Evet. Gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Diğerlerini bulmaya.”

“Diğerleri?”

“Diğer kayıp melekler... Belleğini yitirmiş yaşlı melekler.”

“Sonra?”

“Sonra hepiniz benimle geleceksiniz.”

“Sen kötülüksün.”

Kıkırdadım. Kötülüğün hakkını veren bir sırtış yüzüme yapışıp kaldı.

“Bizi yok edeceksin.”

“Siz zaten... çoktan yok oldunuz. Artık bizim zamanımız hüküm sürüyor.”

“Hayır. Bunu yapamam. Buradan ayrılamam.”

“Buna sen karar veremezsin.”

“Neden?”

“Unutmuş olmalısın. İraden yok ki.”

Yaşlı melek birden ayağa kalktı. Külden kanatları parıltılar saçtı. Korktum. Yanlış bir hamle yapmış olmalıydım.

“O öldüyse artık özgürüm.”

Baş döndürücü bir rüzgâr çıktı kanatlarını açınca. Yüzümdeki kötülüğün maskesi paramparça olup boşluğa saçıldı. Güneşe doğru uçuşunu izlerken ağlamak istedim. Ama bu mümkün değildi. Çaresiz zeytin ağacının altına oturup beklemeye başladım.

Zeytin Ağacı

Kıyıda durdum, yüzeyine baktım, göl kör olmuştu, hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Ne bulutlar ne dağlar.. İyice yaklaştım, yüzümü görmeye çalıştım, boz bulanık yüzeyde hiçbir değişiklik olmadı. Bir şeyler yapmak için buradaydım, yapabiliirdim, ne olur ne olmaz diye sakladığım zeytin ağacının yapraklarını serpmeye başladım suyun üzerine. Bazılarını ufaladım, bazılarını sipsivri batırdım suya.

Ve oldu.

Yavaş yavaş aydınlanmaya başladı göl, önce bulutlar belirdi, ardından sert kayalıklarla nihayetlenen dağın silueti düştü suya. Kendimi görmek için eğildim. Fakat yüzümün olması gereken yerde zeytin ağacının dalları usul usul salınıyordu.

Doğum

Karnımın üzerindeki çıkıntıları yokladı.

“Çok acıtıyor olmalı.”

Yalan söyledim.

“Yok.”

Dişlerimi sıktım. İnanmadı. Çıkıntıların bazıları incecik çatlaklar oluşturmuştu karnımın üzerinde.

“Onu çıkarmamız gerekli, biliyorsunuz.”

Biliyordum.

“Biraz daha kalamaz mı? Henüz hazır değilim.”

“Ne yazık ki elimizden gelen sadece bu...”

Masanın üzerindeki renkli otlarla dolu cam kavanozları gösterdi.

“Sonucun da ne olacağını bilemiyoruz. Her doğum ayrı bir vaka artık.”

Sipsivri bir tırnak karnımın içini paraladı. İstemsizce bir çığlık attım. Acıyla kendimden geçerken ebe olduğunu sandığım kişinin son sözlerini duydum.

“Buna daha fazla izin veremem.”

...

Gözlerimi açtığımda bacaklarımın arasında yaprakların hışırdadığını fark ettim. Kuru yapraklarla sarılı kocaman göbeğim gerginliğini yitirmiş gibiydi. Başımın

çevresinde taze nane, kekik, fesleğen, lavantadan yapılmış bir sargı vardı. Kokusu başımı döndürüyordu.

“En kötüsü geride kaldı.”

“Bir şey hissetmiyorum, hiçbir hareket yok.”

“Uzun süre çırpındı, neyse ki otların etkisi kuvvetliydi.”

Ebenin baktığı yere, kuru yaprakların altında delik deşik olmuş karnıma çevirdim bakışlarımı.

“Son aşamaya geldik. Biraz bulantı yapabilir, sakın olun.”

Sözleri bir kehanet gibi bedenimde karşılığını buldu. Öğürmek istiyordum ama olmuyordu. Bacaklarımın arasından kıvamlı bir sıvı boşalıyordu bakır leğenin içine.

“Bakmak zorunda değilsiniz.”

Leğenin içinde yüzen kırmızı siyah doku parçaları, upuzun tırnaklı parmaklar, minik şeytanminarelerine benzeyen boynuzlar yeniden gözümün kararmasına neden oldu. Son hatırladığım lavanta kokusuydu.

Uçuş

Artık uyumuyorum. Hiç. Bitti. Gecenin olmadığı bir yerde uykunun ne işi var? Tabii rüya da yok. Rüya ortadan kaybolunca gerçeklik de yok oldu; ama bunun farkına varamıyoruz bir türlü çünkü gerçekliğe göre şekillenmiş zihinsel yeteneklerimiz işe yaramıyor.

Eve giden yolda kendi kendime konuşuyorum:

“Bütün mesele evle ilgili, şimdi çok daha iyi anlıyorum. İnsanın evi, sokağı, en iyi bildiği yerler olmalı, en tanıdık yerler. Ama bak şimdi değişmiş, başka bir yer olmuş. Üstelik bu deniz buraya nasıl geldi diye üzerine düşünemiyoruz bile. İşte bu tekinsizliğin tanımı.”

Ağzımdan çıkanları duyuyorum ama tepki veremiyorum, yürümeye devam ediyorum.

“Bütün mesele evle ilgili. Ev kadar tanıdık bir yerin değişmiş artık yabancı bir yer haline gelmesi ve yine de tanıdık olması... Evet bu ancak bir rüyada olabilir.” O halde... Gerçekliğin bildiğimiz tüm sınırları ortadan kalktıysa... Uçabilmem lazım. Evet, artık bunun önünde sahici bir engel yok diyerek kendimi boşluğa bırakıyorum.

Düşüyorum ancak uçtuğumu sanıyorum.

...

...

Sonuçta yere çarpana dek her düşüş aynı zamanda bir uçuştur.

Hepimiz Gördük, Onlar Anlatabildi

Okulun yıkık duvarı, patlamış tuğlalar, dikenler, aralarında olağanüstü hızla dönüp duran sürüngenler. Bir kaplumbağa, uzun keçeleşmiş saçlarıyla bir adam, dazlak bir kadın, asla büyümeyecek bir çocuk ve bir atadam. Eski dilde konuşuyorlardı. Birden çok anlama gelen kelimelerle yapılan bu konuşmayı tercüme etmek mümkün değil. Rüyaların anlatılabildiği bir dil. Çok boyutlu. Birçok noktadan uzayın her yanına yayılan küresel dalgalar gibi, birbirlerini kestikleri yerlerde oluşan çoklu anlamların baş döndürücü etkisi.

Onları dinledim.

Her seferinde aynı şey oluyor. Ne vakit eski dile maruz kalsam... Asıl olanı hatırlıyor, diğerini küçümsüyorum. Ama sonra çaresiz bugünün eksik diline geri dönüyorum.

Kaplumbağanın sırtındaki desenlerden medet umdum boş yere.

Kimsenin kimseyi kurtaracak gücü yok.

Gündüz olmasına rağmen gökyüzünde bir yıldız kaydı. Hepimiz gördük, onlar anlatabildi.

Çizgi

Gündüze bakan gözümü kapatıp diğeriyle gecenin içine doğru bakmaya çalıştım. Karanlıkta çürüyen ağaçlardan başka bir şey göremedim. Tam sınırda duruyordum. Yüzümün yarısı aydınlıkta diğeri yarısı karanlıktaydı. Bedenim gece ve gündüz arasında ortadan ikiye ayrılmıştı. Evrensel kum saatini çeviren kimse olmadığından zaman tam bu anda durmuştu. Gece ile gündüzü birbirinden ayıran çizgi daha önce olmadığı kadar belirgindi artık.

Geleceğin yok olmasıymış kıyamet, bunu anladığım anda geçmişin de yok olduğunu fark ettim. Ne de olsa gelecek geçmişin intikamını alırken onu ayakta tutar. Oysa şimdi zaman akıyor. Gelecek yok. Düşmanını kaybeden geçmiş de kendiliğinden solup gidiyor.

Geleceğin yok olmasıymış kıyamet, bunu anladığım anda geçmişin de yok olduğunu fark ettim. Ne de olsa gelecek geçmişin intikamını alırken onu ayakta tutar. Oysa şimdi zaman akıyor. Gelecek yok. Düşmanımı kaybeden geçmiş de kendiliğinden solup gidiyor.

Zamanın durduğu, hep aynı günde, belki de hep aynı gecede devam eden hayat. Kıyamet sonrası o günde anların belirsizleştiği, yaşamla ölümün birbirine geçtiği, eşyanın anlamsızlaştığı bir dünya. Umudun belki de sadece zeytin ağacının dalında, zeytin yaprağını çiğneyen bir kadının göbek kordonunda saklandığı bulutsu bir evren.

Türler arasında salınan *Kıyamet Sonrası Olağan Bir Gün*'de Murat Gülsoy, geçmiş, şimdi ve geleceği insanla insan dışının belirsiz çizgisinde dolaşarak ince ince işliyor.

#kıyamet #zamansız #bellek #dönüşüm #insandışı

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6444-3

9 789750 764493